

ĐACI SUPERJUNACI

15. DIO

– Ne, ne, ne... – Dora se ponovno uzrujano javi. – Nije dobro, neće uspjeti, nešto će nas omesti...

Uznemirena djeca počnu mrmljati. Martina B. se približi Dori. – Čujem nešto... dolazi golemi kamion. Dva!

Dora počne objašnjavati. – Tako je! Bravo, Martina! Učiteljice, dolaze kamioni s bagerima. Iskrcat će ih uz nasip, sve će se tresti... bageri će izazvati vibracije i rupa će se proširiti. Kamioni ne smiju proći dalje od naše škole!

– Katastrofa! Imamo malo više od dvije minute. A svi smo već umorni! – Jana je zvučala očajno.

– Tko nam je ostao odmoran? – upita učiteljica.

Dvoje učenika istupi dok su ostali umorno gledali. Ostali su Eva i Vedran. U dvorištu su se našle i Marta, Klarina, Magdalenina i Katarinina sestra te Sofia, Gabrielova starija sestra koja je došla po njega u školu. Zvuk nadolazećih kamiona polako je gasio nadu da će uspjeti. Učiteljica je razmišljala pokušavajući smiriti paniku.

– Marta, moć superzvuka... Proizvest ćeš zvuk od čije će snage i vibracija napuknuti stakla na kamionima. Morat će stati. Dozvat ćeš pjesmom vozače i Sofia će ih zabaviti supersmijehom. Eva će supernevidljivošću sakriti sebe i Vedrana koji će superrazdvajanjem rastaviti gusjenice bagera. Dok mi zaustavljamo kamione, vi gore krenite s akcijom. – Učiteljica je zadnju rečenicu morala urlati jer su golemi kamioni natovareni bagerima došli do početka školske ograde.

Marta se nakašlje, zapjeva nekoliko oktava i ispusti visoki ton usmjeravajući ga cijelim tijelom prema kamionima. Kamioni zakoče i stanu točno ispred djece. Tišina je nastupila u trenu. Zbunjeni vozači iziđu iz kamiona. Pregledavali su stakla kojima su se proširile pukotine poput sitne paučine. Sofia zapjeva i raznježeni vozači priđu ogradi.

– Ovo je prekrasno! – uzdahne prvi vozač.

– Nikad nisam čuo nešto ljepše. – složi se i drugi vozač.

ĐACI SUPERJUNACI

16. DIO

Sofia zakašljuca i obrati se vozačima.

– Oprostite, želite li vidjeti nešto smiješno?

Pokazao je prstom na livadu. Obojica vozača zbunjeno se okrenu. Istog se trena počnu smijati. Isprva lagano. Zatim sve jače.

– Što vidite? – upita ih Sofia. Zatim objasni učiteljici. – Ljude nasmijavaju jako neobične stvari.

Prvi vozač progovori između dva napada smijeha. – Vidim slona... ha-ha-ha-ha... žutog u baletnim papučama... ha-ha-ha-ha... kako nježno skače s cvijeta na cvijet. – govorio je dok su mu se suze cijedile niz lice.

– A vi?

Drugi se vozač presavijao od smijeha. – Vidim ljude koji zakorače na livadu i poskliznu se ha-ha-ha... nemaju pojma da je skliska kao led ha-ha-ha... i love ravnotežu i zbunjeni su ha-ha-ha... Ovaj je dobro pao! – sad se već rušio od smijeha.

– Baš čudno! – iznenadi se Sofia. – Neke ljude iskreno nasmijavaju tuđe nezgode.

Eva je podignula ruke u zrak, duboko uzdahnula i sporo izdišući spuštala ruke. Polako je nestajala, prvo glava, vrat, tijelo, zatim i noge. Samo je njezin glas odavao da je još ovdje. – Vedrane, preskoči ogradu. Dat ću ti ruku s druge strane pa ćeš i ti postati nevidljiv.

Vedran kimne. – Ako te ikada pronađem.

Eva se nasmije. – Bez brige, iako sam nevidljiva, ja tebe dobro vidim.

U trenutku kad se prebacio preko ograde, Vedran je postao nevidljiv. Samo trava koja se povijala pod njihovim nogama odavala je da hodaju prema kamionima.

Vedranova sposobnost superrazdvajanja omogućavala je da jednim dodirrom razdvoji i najčvršće, najdeblje i najjače materijale.

– Dođi, moram dodirnuti gusjenicu bagera. – čuo se Vedranov glas.

– Ivane, Cvita, krenite! – vikne učiteljica gledajući prema stablu. Ostala je još jedna jedina minuta.

ĐACI SUPERJUNACI

17. DIO

I dok su se dvojica vozača glasno smijala, Vedran je rukom prolazio gusjenicama bagera. Zahvaljujući Evi koja ga je držala za ruku, to nitko nije mogao vidjeti.

Ali su zato svi čuli glasan zveket kad se komad teške gusjenice odvalio na cestu. Isto se dogodilo i na drugom bageru.

Za to vrijeme, ravno iznad njihovih glava, letjele su patrone. Stojeći na postolju, Ivan ih je izbacivao brzinom treptaja oka. Sve je trajalo manje od minute.

Ivan pogleda Cvitu.

– Zadnja! – Cvita zagrije zadnju patronu i Ivan je izbaci. Svjetleći trag na plavom nebu povezivao je Cvitinu ruku i nasip. Nalikovao je na malu lasersku zraku. Cvita pojača snagu i toplinu zrake. Iznenada umorno uzdahne i spusti ruku. Svi su napeto iščekivali...

– Uspjeli smo! – u isti tren progovore Natali i Martina B.

Učiteljica i djeca počnu veselo vikati i skakati. Cvita veselo skoči, zatetura i padne s podesta. Sletjela je na leđa, ravno u meku zaštitu.

– Hvala, Martina L.. – zahvali smiješeći se.

– Nema na čemu! – odgovori joj Martina L.. Erik i Ivan pridruže joj se skačući na noge.

Svi se okupe oko nasmiješene učiteljice. – Jako sam ponosna na sve vas. Zna li zašto smo uspjeli?

– Zato što smo talentirani, pametni, dobri, kreativni, sposobni, hrabri, lijepi... – djeca su nabrajala smijući se.

– I to, naravno. – složi se učiteljica. – Ali najviše zato što ste surađivali. Međusobno ste se nadopunjavali i pomagali si. Bez ijednoga od vas ne bismo uspjeli. Samo svi zajedno možemo spasiti svijet!

Učenici se okupe oko učiteljice i svi se zagrle. Razdvoji ih glasan tresak. Klupe su tresnule na tlo.

Lukas pogleda na sat. – Pale su točno u minutu! – zadovoljno se nasmiješi.

– Stvarno smo super!

ODGOVORI NA PITANJA.

Što je Dora predosjetila?

Koji su učenici još bili odmorni?

Kako je Marta zaustavila kamione?

Kojim se pitanjem Sofia obratila vozačima?

Što ju je začudilo u odgovoru drugoga vozača?

Koja je Evina moć?

Što može Vedran sa svojom moći?

Objasni zašto su učenici uspjeli spasiti svijet.

ODGOVORI NA PITANJA U PISANKU.

Smisli i opiši kada bi sve mogla/mogao upotrijebiti svoju supermoć u svakodnevnom životu.

Koju bi supermoć dala/dao članovima svoje obitelji?